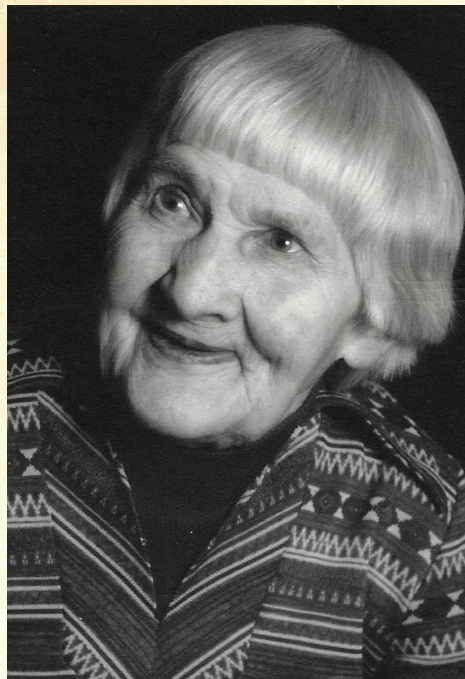

Komandi partur

Í komandi parti fer Evald við trolaranum Vitanum og síðan í smiðjuleru

Poulina, mamma Evald

Laksá. Dóttir teirra Óluva var trúboðari í Bangladesh í mong ár.

Nýggjur skúli, bygdur á Skarðsáryggi, varð vígdur ein sunnudag á vári 1937.

Morgunin eftir vígsluna høvdu vit morgunsang í tí gamla skúlanum, og so gingu allir klassarnir niðan í nýggja skúlan. Og so hildu vit fram har.

Vit gingu í skúla hvønn dag, men lærar-innan var aðru hvørja viku á Hellunum. Hesa viku høvdu vit færri tímar í Fuglafirði.

Eina ferð minnst eg, at vit vóru 36 børn í klassanum. Í 1939 kom Sigurd Petersen at vera lærari. Hann kom einar tríggjar mánaðir skjótari enn væntað, tí Reynberg hevði brotið beinið. Tá blivu tað fyra skúlastovur í skúlanum.

Tá flutt var í nýggja skúlan, bleiv gamli skúlin tømdu fyrri innbúgv, og tá høvdu vit eina stovu har til fimleik. Hin stovan bleiv brúkt til kommunuskrivstovu. Men trý ár seinni kemur kríggið. Tá tóku bretska hermenninir gamla skúlan. Tá mátti kommunuskrivstovan flytast í húsini hjá Hans Jakku á Støðni, har tað fyrr hevði verið bakarí. Tá vóru rationeringsmerki fyrri nógvar vørur sum sukur og margarin. Magnus Andeassen, Magnus hjá Sjúrdi, hevði til arbeiðis at hava skil á hesum. Sivar Post tók við eftir Magnus, eftir at hann var fluttur til Havnar. Sivar hevði opið einar tveir dagar um vikuna at útflýggja rationeringsmerki.

Aftaná kríggið flutti kommunuskrivstovan aftur í gomlu hølini.

14 ár og arbeiðslívið byrjar

Í 1941 bleiv eg 14 ár og fór úr skúlanum, sum var tað vanliga tá í tíðini. Tá mátti mann fara at gera okkurt til nyttu. Vanligt var at fara til skips, men hetta var ikki møgulegt júst hesa tíðina. Skipini høvdu lítila manning, og ágangurin á føroysk skip av krígunum var stórur við nógvum mistum skipum og mannalívum. So eg fór at arbeiða veg og tilíkt. Um hesa tíðina va uppdyrkingarvegurin vestur á Horn í gerð. Har fór eg at arbeiða.

Tá ið kríggið var av lá betri fyrri at sleppa til skips, og í 1946 fór eg tann fyrsta túrin burtur.

Fuglafjörður. Báðir skúlarnir eru á myndini.

Fyrsti saltfiskatúrur aftaná kríggið

Fyrsti túrurin hjá mær var við sluppini Stanley hjá Garðamonnunum í Vági við Herman Petersen, í Garðinum, sum skipara. Hann var beiggi Johan Suðring, sum búði í Fuglafirði og var beiggi Poulinu hjá Eliseus.

august. Vit fiskaðu gott 400 skippund Tað varð ikki fiskað sunnudag. Hetta gjørdur skip ikki tá.

Hetta var annars fyrsti saltfiskatúrur, sum var gjørdur av føroyskum skipi eftir heimsbardagan.

Tað vanliga tá í tíðini var at fiska í sjálvdrátti, har inntøkan var eftir veidd-

Ofta fingur ungir á fyrsta túri minni enn fullan part, men eg fekk fullan part. At byrja við fiskaði eg kanska eitt sindur minni enn hinir, men tað var skjótt, at eg fiskaði tað sama.

Eina ferð, tá tekur fiskur hjá mær uppi í sjónum, meðan tað ikki tók hjá nøkrum øðrum. Tað vanliga var, at fiskur tók niðri móti botni. Tá sigur Herman: "Dregur bara norðingurin!" Hetta vóru tó bara tríggir dráttir, so mátti aftur farast niður móti botni. Men hetta var slíkt, sum kundi henda. Tað var so merkiligt við snøri. Menn kundu standa lið um lið og fila. Men tað kundi vera so ymiskt, hvussu fiskur tók hjá monnunum.

Tað fylti so nógv upp í lastini, at vit fóru inn til Seyðisfjarðar at landa nakað av fiskinum í ein skúr, sum teir høvdu atgongd til. Tá ið vit so fóru heim, fóru vit inn og tóku fiskin umborð aftur.

Vit vóru eisini á Norðurlandinum. Nú kemur eitt høgættalot. Tá rópar Herman: "Snørini inn, vit fara heim".

Ein mánað eftir, at fiskurin varð skipaður upp, fekk eg uppgerðina sendandi í einum brævbjálva við einum kekki innaní upp á 1.976 kr.

Hetta var uml. 40 krónur um dagin, sum var óhoyrd inntøka tá á døgum hjá ungum drongi.

Tað var nú ikki tann stóra motorkraftin. Motorurin var ein 35 hk. Gamma. Men tá vóru seglini eisini til hjálpar.

Herman Petersen (1913-1972) var ein royndur fiskimaður. Hann fór fyrstu ferð til sjós við Stanley. Hann sigldi øll krígsárini. Hann førði Stanley í 1945 og 1946. Seinni fór hann at føra trolaran Beinisvørð og seinni aftur línubátin Petur á Gørðunum.

Stanley var ein slupp av tí gamla slagnum bygd í Hull í 1876. Hann varð strikað úr skipaskránni í 1962.

Á trappuni við Garð v.f. Elisabeth, fosturmamma Hanna, beiggja Evald, Elsebeth Maria, fosturmamma Evald, Margaret, dóttir Evald og Jarðrud, konu Evald.

Herman spurdi Eliseus, um hann kundi skaffa sær ein mann. Hetta var beint undan jóansøku. Teir vóru klárir at fara, men teir vildi sleppa avstað undan jóansøku. Tað bøtti ikki um møguleikarnar at fáa fólk har suðuri!

Teir komu norður til Fuglafjarðar, og eg fór so við. Hetta var 22. juni 1946, at vit fóru á Eystur- og Norðurlandið við snøri. Vit vóru 50 dagar burtur, og komu aftur 11.

um fiskatali hjá hvørjum manni. Men við Stanley vildu menninir ikki hava sjálvdrátt. Vit høvdu tað, sum kallaðist samveiða, har býtt varð javnt til allar. Allir hjálptu hvør øðrum, sum kanska var minni vanligt við sjálvdrátti. Hetta var ógvuliga framskygt og vísti tað, sum í dag kallast samhaldsfesti. Seinni gjørdist tað ein sjálvfylgja, serliga tá ið veitt varð undir Grønlandi.